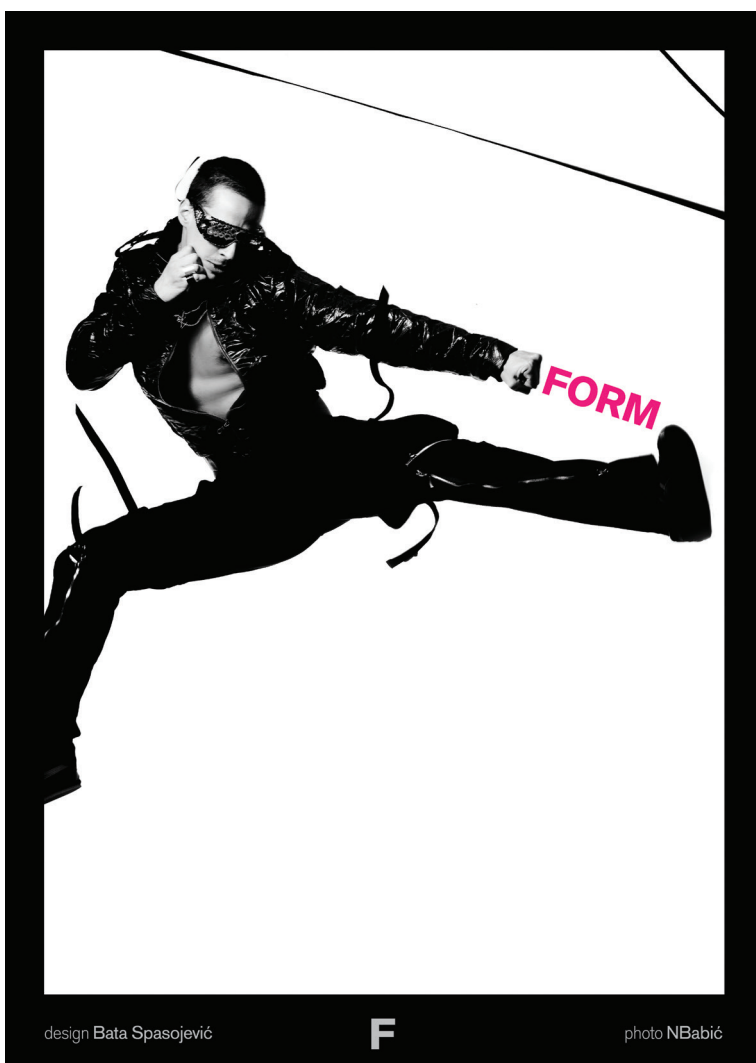

ТЕМА I

„ЉУБИШ ЛИ СТОПАЛОМ
ЗЕМЉУ – ДОЂИ,
ГАЗИШ ЛИ ЈЕ – ВРАТИ СЕ,
ПУТНИЧЕ!”

FORM / дизајн: Бата Спасојевић / фото: Небојшца Бабић

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

МАГЛОВИТЕ ОБАЛЕ ТЕМЗЕ

Сипљиво поподне надвило се над Лондоном. Оштри наноси светра носили су наквашено лишће, разносећи га све до Расел сквера, куда је мноштво ужурбаних државних службеника текло ка својим вечерњим пристаништима. Њихове очи беху упрте пре да се и сваки је сагињао главу, бацајући тек летимичне погледе на саобраћајну сигнализацију. Утопивши се у маси пролазника, спорим сам се ходом упутио ка магловитој обали Темзе.

Крај вода Леманских седео бих и плакао...

Након многих раскрсница, оштрих писака сирена и злослутног штектања машине, затекао сам се на Лондоском мосту. Уједначени, ситни кораци гомиле заглашивали су звукове реке. Темза се тромо кретала ка своме одредишту, скрушено у својој путањи. Пожелех да одморим очи у тој модрини, току свих токова. Моје мисли је испунио кикот нимфа које су се некада купале у немирним речним струјама, обавијене жалосним прстима врбе. Једна барка, зарђала и пушта, превозник нафте, сетно је сећала на чамац у којем су будућност прекрајали Елизабета и Лестер.

*Веилала леиа
Валлала леилала
Моју да њовежем
Нишиџа са ничим
ла ла*

Шапат, тих као лахор, пренуо ме је из сањарења. Туробни глас казивао је покајнички дистих, молитву Темзи, снажном смеђем Богу.

*Драја Темзо, шеџи џихо, док завршим своју њјесан.
Драја Темзо, шеџи џихо, нећу биџи дуџ ни џласан.*

Незнанац је уз једва приметан покрет усана, довршавао свој лавмент, док и последњи глас није дотакао тишину. Свој поглед уперено је у срце реке, мирну тачку света која се креће. Не желећи да га узнемиравам, покушао сам и сам да продрем до сталне тачке. Сва моја настојања била су узалудна, сваки поглед проналазио је ништавило, пусту реку коју су градитељи мостова одавно заборавили. Нестрпљење је овладало мноме и заблуделе очи испунише се бесом. Немоћ и љутња застали су у грлу, спремни да крикну и

ОГЛЕДАЛО

наруше мир незнанога старца. Лице се згрчи у смешну гримасу и усне задрхташе, кад зачу се глас:

*Па њођимо ти и ја сада
Док њо небу вече њага
Као анестезија њо њацијентиу...*

Дуго смо се кретали полупразним улицама, газећи догореле опушке димљивих дана, уским пасажима из којих су избијали мириси печења, па скренусмо поред јефтиног преноћишта где Свини долеће госпођи Портер у пролеће, поред трена што водика заглушљивој соби у којој се о Микеланђелу збори, соби неурас-теничних уседелица из којих пробијају тонови интимног Шопе-на и прљавог хотела у ком г. Еугенидес са Фрагилионом обитава, док се, најзад, мој водич не заустави пред рибљим рестораном. Сала је била пуста, облепљена тапетама досадних мотива, сањиви келнер дремао је за шанком. Из угла је допирао храпави звук саксофона, укомпонован у меланхолију цеза. Седосмо за мали гвоздени сто прекривен ружичасто-белим, прогореним чаршавом. Увели зумбул трулио је у порцеланској вази служећи као декорација пролећа у тмурним октобарским данима. Мој сапутник припали цигарету.

- Стиави ти мало дима између себе и светиа, како је њоворио Маларме. Здравље ми је озбиљно нарушено. Валери не бира речи. Најослејку и она одусијаје. „Ако баи хоћеш, ти њерај и даље овако...“ Стиар човек, немоћна ѡва на месѡу ветѡровном. Можда ѡсетѡмо Швајцарску. У ѡланинама, човек се осећа слободно. Или кренемо ѡуѡ севера, у Берниј Норѡон. У аѡрилу, свакако, када ѡроцветѡјају руже и незнани ѡсѡи нам дођу, а славуј њѡвовредивим ѡласом врѡи исѡуни.

Сањиви келнер догега се до стола.

- Ако ѡсѡода желе да им се ѡслужи чај, ако ѡсѡода жели да им се ѡслужи чај... - дрхтавим гласом приупита.

Глас старца звонио је међу чајним шољицама. Говорило се о: сиревима (више не идем у места где нема домаћег сира), мачкама (Макавити је опет задавио пудлу), различитим новостима (на пољском балу страдао Грк), старим пријатељима (Флеб Феничанин, већ две недеље мртав), накитима (овај бисер беше му око) и другим патрљцима времена. Жути дим цигарете висео је над разговором, успињао се до плафона, пригушујући светло лустера. Лутао сам у варљивом светлу отрцаног сјаја, губећи сваки додир са темама говорења. У глави су се ројила питања, напукле мисли и нестална осећања.

Ово је време и место. Време је само време и место је само место. Што је стварно јесте стварно једног часа и једног места. Прошло и будуће. Избледела песма. Да ли је на то мислио Кришна, када... Ма, пусти! Биће времена за хиљаду колебања, визија, ревизија,

ОГЛЕДАЛО

учињености, колебања, пре него руке питање на тањир извуку, док свемир у куглу збијем и пустим га да се котрља до оног Питања:

Шта је то?

Исконски мој вапај узнемирио је распредање о мозаицима базилике Сан Аполинаре. Уздахнувши, старац је окренуо главу ка замагљеном прозору. Покоја кишна кап сливала се са стакла, остављајући светлуцав траг. Време је споро протицало. Цигарета је догоревала у пиксли. Труба је трештала из грамофонског грла. Тада се зачу глас:

- Ја тио не знам. Посијоји само оіраничена вредности у насіиојању, йокушсају да се йоврати изіубљено, сачува йреосітало, очува Реч.

Крик галебова надвио се над Темзом. Лондонски мост био је пуст. Чуло се само мирно струјање реке.

Михајло Морача

Гимназија „Исидора Секулић” Нови Сад

Ментор: Др Светлана Торњански

WENN DU DIE ERDE MIT DEINEN FÜSSEN KÜSST-KOMME. WENN DU DARAUF TRIFFST- KEHRE ZURÜCK, REISENDER

Ein dämpfiger Nachmittag zog sich über London. Starke Trift des Windes trugen die feuchten Blätter und verbreitete sie bis zum Russell Square, wo sich die Vielzahl, der hastigen Bedienstete zu ihren abendlichen Zielorten hingab. Ihre Augen starrten vor sich hin und jeder senkte den Kopf und warf nur gelegentlich den Blick auf die Verkehrssignalisation. In die Menschenmenge, eingetaucht mit langsamen Gang, begab ich mich zum nebelhaften Ufer der Themse.

An den Wassern des Leman würde ich sitzen und weinen...

Nach vielen Kreuzungen, lauten Piffen der Sirenen und unheilverkündenden Keifen der Maschinen, befand ich mich auf der London Bridge. Ausgeglichen kleine Schritte des Volksaufmarschs betäubten die Klänge des Flusses. Die Themse floss schwerfällig zu ihrem Verbleib, demütig in ihrer Laufbahn. Ich wollte meine Augen in dieser Bläue ausruhen, im Verlauf aller Verläufe. Meine Gedanken hat ein Gekichern der Nymphen ausgefüllt, die einstig in rastlosen Flusströmungen gebadet haben, umhüllt in Fingern der Trauerweide. Ein Flussboot, verrostet und verlassen, ein Erdöltransporter, erinnerte wehmütig an das Boot, in dem sich Elisabeth und Lester ihre Zukunft ausgemalt haben.

Weialala leia

Wallala leialala

Will sich mir nichts zu nichts

Verbinden

la la

Ein Wispern, leise wie ein Frühlingswind, zog mich aus meiner Träumerei. Düstere Stimme sprach ein Distichon reumütig aus, der Themse ein Gebet, dem mächtigen braunen Gott.

Leise begleite, holde Themse, meinen Gesang

SPIEGEL

Leise begleite, holde Themse, denn ich spreche weder laut noch lang

Ein Fremder hat mit einer unsichtbaren Lippenbewegung seine Wehklage, bis auch der letzte Laut nicht die Stille erreicht hat, ausgesprochen. Seinen Blick hat der Unbekannter in das Herz des Flusses festgelegt, einen ruhigen Punkt der Welt, der sich bewegt. Um ihn nicht zu unterbrechen, versuchte ich selbst den Punkt des Bestandes zu erreichen. Alle meine Bemühungen waren umsonst, jeder Blick fand die Nichtigkeit, einen wüsten Fluss, den die Brückenbauer schon lange vergessen haben. Die Ungeduld kam über mich und die abschweifenden verirrtten Augen füllten sich mit Wut aus. Die Unmacht und der Ärger blieben im Hals stecken, waren bereit aufzuschreien und die Ruhe des unbekanntenen Alten zu stören. Das Gesicht verkrampfte in eine komische Grimasse und die Lippen erzitterten, als ich die Stimme hörte-

Lass uns nun gehen, du und ich,

Wenn der Abend gegen den Himmel ausgebreitet ist,

Wie ein Patient ätherisiert auf einem Tisch...

Lange gingen wir durch die halbentleerten Straßen, enge Passagen, aus denen der Steakgeruch hervorkam, weteten die ausbrennten Kippen der rauchigen Tage, und dann bogen wir an der billigen Herberge, wo im Frühling Sweeney zur Mrs Porter hinzieht, an der Diele, die zum schwülen Zimmer, in dem von Michalangelo geschwätzt wird, führt, ein Zimmer der nervenschwachen Flederwische, aus denen Geräusche von intimen Chopin hervorkommen, und den schmutzigen Hotel, wo Mr Eugenides mit Fragilion untergebracht ist, ab, bis endlich, mein Zielbeleuchter vor dem Fischrestaurant anhielt. Der Saal war leer, mit Tapeten, die langweilige Motive hatten, beklebt. Verträumter Kellner schlummerte an der Bar. Aus der Ecke kamm ein rauher Klang von Saxofon, eingepackt in Melancholie des Jazz. Wir setzten uns an einen eisernen kleinen, mit rosa-weißer, durchgebrannter Decke, Tisch. Die vertrocknete Hyazinthe verfallte in der Porzellanvase, die als Frühlingsdekoration in trüben Oktobertagen diente. Mein Gefährter zündete eine Zigarette an.

- Ein bisschen Rauch zwischen sich und der Welt stellen wie es Malarme zu sagen pflegte. Meine Gesundheit ist ernst gefährdet. Valerie wählt keine Worte. Schließlich gibt sie auch auf. „ Wenn du es wirklich willst, kannst du weiter so machen. „ Ein alter Mann, ein taubes Haupt in Windesweiten. Vielleicht besuchen wir die Schweiz. In den Bergen wohnt die Freiheit. Oder wir wählen den Nordweg nach Burnt Norton. Im April, jedenfalls. Wenn die Rosen aufblühen und unbekannte Gäste zu Besuch kommen und die Nachtigall den Garten mit gefeitem Schlag durchschallt.

-Wenn die Herrschaften den Tee nehmen möchten, wenn die

SPIEGEL

Herrschaften den Tee nehmen möchten, ...

Die Stimme des Greises klorrte zwischen den Teetassen. Man sprach über : Käse (ich gehe nirgends, wo es keinen hausgemachten Käse gibt), Katzen (Bibistibos erwürgte wieder einen Pudel), verschiedenen Neuigkeiten (ein Grieche wurde umgebracht auf einem Polen-Ball), alten Freunden (Phlebes der Phönikier, seit vierzehn Tagen tot), Schmucke (diese Perle sei sein Auge gewesen) und anderen zeitverfallenen Stümpfe. Der gelbe Zigarettenrauch schwebte über dem Gespräch, der bis zur Decke hochging, in dem er das Licht abdämpfte. Ich schweifte im trügerischen Licht des schäbigen Glanzes, in den ich jeden Kontakt mit Gesprächsinhalt verlor. Im Kopf wimmelte es von Fragen und Bedeutungen, rissigen Gedanken und unbeständigen Gefühlen.

Dies ist Zeit und Ort. Die Zeit ist allimmer Zeit und Ort ist Ort und anders nicht. Was wirklich währt, währt nur für seine Zeit an seinem Ort. Die Zukunft und die Vergangenheit. Ein mattes Lied. Ob Krishna dieses gemeint, wenn... Doch, lass! Es gibt Zeit für hundert Unentschlossenheiten und für Visionen und Verdrossenheiten, bevor sich die Hand erhebt und eine Frage auf den Teller schneit, bis ich das Weltall, fest in einen Ball gepreßt und ihn bis zur überwältigenden Frage hinrollt.

Was ist das?

Der ursprüngliche Schrei beunruhigte das Gerede über die Mosaiken der Sant Apollinare Basilika. Mit einem Seufzen drehte er den Kopf zum trüben Fenster. Ein paar Regentropfen, glitten über das Fenster, und hinterließen eine glitzernde Spur. Die Zeit verging langsam. Die Zigarette verbrannte gemach im Aschenbecher. Die Trompete gellte aus dem Schallplattenspieler. Da begann der Alte zu reden-

- Ich weiss es nicht. Es gibt nur beschränkte Werte in der Bemühung, Versuch den Rest zu bewahren. Aauf die Poesie kommt's nicht an. Es war nicht was man erwartet habe. Es bleibt nur die Demut. Die Demut ohne Hoffnung (denn Hoffen wäre auf Falsches gerichtet), ohne Gedanken (ah Seele, zum Denken bist du nicht reif), ohne Liebe (denn Liebe wäre auf falches gerichtet) und ohne Glaube. Nur Demut ist uferloss.

Der Schrei der Möwen zog sich über Themse. London Bridge war leer. Man hörte nur die stille Flusströmung.

Mihajlo Morača

Gimnazija „Isidora Sekulić“, Novi Sad

Mentor: Ivana Radojević,

profesorka privatne škole DaF-Perfekt

ЗЛАТНЕ И БЛАГЕ РЕЧИ

Стани! Хоћеш ли том крвавом чизмом да газиш преко моје земље? Да својим крвавим трагом пишеш нове границе у жељи да твоје буде веће а моје мање? Али колико год то моје мало и ситно било, боље те јаче него било шта што си раније газио. Без обзира на те тешке чизме мојом земљом газићеш као бос по трњу. Зато ни корак даље! Стани, пре него што буде касно!

А могао си имати мир да ниси оштрио нож под мојим грлом, и хладну оштрицу пуну крви брисао о моју топлу душу. Могао си, ниси хтео. Дао сам ти све а хтео си више. Златне су и благе ове речи моје с обзиром на поруку коју ти шаљем. Не дам на себе! Можда и имаш више пријатеља и можда су ови моји мали, али колико ће њих за тебе врат на пањ ставити? Моји? Сви до једног.

Довољна је реч. Не треба ти метак да би ме ранио. Када схватиш да речима узимаш више него оружјем схватићеш и да уопште не желиш моју земљу. Ми знамо да земља има власника, али не и она. Она ће дати све од себе свакоме ко је чува. Ја то желим да делим и зато уђи, убери плод са ње и иди. Будеш ли ти хтео нешто више од тога, нећеш добити ништа.

И шта сад, када видиш ширу слику? Сада сам ја ловац, а ти ловина? Куда ћеш сад побећи када назад више нема? Али ја сам добар. Знам дубину твога бића и зато ти и кажем: „Врати ту неман која ти је у глави назад у мрачну јаму из које је изашла”! Остави похлепу и зграби мир!

Немој ми рећи да само хоћеш да проћеш плодним и лепим пољима ове земље моје! Ти хоћеш део ње. И ево ти део ње, дајем ти је, знам колико је неодољива. Али је немој газити маршевским ходом, сагни се, пољуби је, уживај у њој, а онда одлучи хоћеш ли се вратити у свој бездан или ћемо заједно уживати у овом парчету раја. Знам да је туђа трава зеленија, туђ хлеб је већи, и најслађе је забрањено воће. Али да би то и остало тако, слатко, то туђе мора и остати туђе. Зато даље од онога што није твоје!

Хиљаде мојих предака бранили су сваки комад ове земље свете. Па шта мислиш зашто је тако плодна?! Плодна је од крви која ју је вековима хранила, јер чисту крв и камен тврди упија у себе и постаје мека ораница. Да се сагнеш и помиришеш је, боље би ти било. Сигуран сам да би ме питао какав се то опојан мирис шири њоме. Удахни га дубоко, осети дах слободе. Можда га до сада никада ниси

ОГЛЕДАЛО

омирисао. А да је она твоја каква би била? На њој ни коров не би ницао, а ти би изгубио могућност уживања у даху природе. Дакле, врати се и легни на своју слободу, своју земљу. Покушај да сузама омекшаш камен који си вековима тврдио штетом коју си наносио другима. Покај се, тиранине, за сва недела која си начинио свим беспомоћним земљама!

Ако си ти уопште тиранин... Можда сам те лоше проценио, али мораш ме и ти разумети. Исувише нас је људи преварило да би веровали каквом странцу попут тебе. Ако ћеш да уживаш у земљи овој лепој, сагни се, као цару пољуби јој скуте, поклони се и руку јој целивај као што би то учинио каквом свецу. Урадиш ли тако, ја ти дајем своју реч да ће те примити као брата раширених руку. Таква је ово земља, где се част цени, реч поштује, страх не признаје, а понос држи више од главе на раменима. Овде је образ опис карактера, а не физичког изгледа. Добродошао у земљу добрих људи, тешког рада и слатког ужитка. То је моја земља, мој понос. Свака њена прелепа и чиста река струји мојим венама. Свака њена планина, бора је на моме челу, а свака бора знак је моје мудрости. Зато ти хвала, земљо моја лепа, што течеш мојим венама и дајеш ми живот. Хвала ти за сву непресушну мудрост коју си ми тако великодушно подарила. Зато пред тобом и немам шта да кријем, због свега што чиниш за мене, остаћу ти вечно веран. Колико год ме јаке руке туђине вукле далеко од тебе, моји корени су исувише дубоко зашли у срж твоју, да је сада немогуће отргнути се из твога загрљаја. Држиш ме чврсто, као мајка своје уплакано дете.

Зато путниче, немој бити само путник пролазник, буди намерник, дошљак. Остани! Повинуј се, предај се и на крају покопај се у земљи коју толико жарко желиш. Немој тражити да она буде део тебе, твоја својина, буди ти део ње! Видећеш како ће те грејати, али не земља, већ топлина срца свих оних људи који живе у њеној утроби вековима уназад. Лежаћеш у земљи пуној: витезова и генерала, ратника и сељака, владара и коњушара... Зато не губи време! Пођи! Погледај! Упознај земљу мојих дедова, а можда, у будућности земљу твојих синова. Упознај „небеско краљевство” Немањића, земљу једног Обилића и једног Карађорђа! Зар није част лебдети изнад земље коју су они газили?!

На крају свега, остаје само једно не одговорено питање: „Јеси ли ту земљу дошао да посетиш или покориш?”

Давид Несторовић

Пријепољска гимназија Пријепоље
Ментор: проф. Ивана Стељић

ОГЛЕДАЛО

НАДА ЈАЧА ОД СИЛЕ

Преда мном тече воденица стара. Вече. Над водом трска лелуја, у пољу шуште јара жита, а по стазама се црвени мак жари. Из песме што ме на молитву подсећа, из чељусти земље један по један век излази.

Пробуђене трепте даљине, ћути поље равно. Где су некад падале за четама чете, сада црвени божур цвета. Изникао је из крви наших предака који су као силни оклопници, без мане и страха, погледа мрког јуришали у облику праха. Нежне латице божура причају о далекој прошлости. О прошлости говоре и јунаци и њихови подвизи кроз народне певаче који преносе звуке црквених звона, звекет оклопа и мачева, а у ваздуху лети дим из чијег се обриси рађа Салаш, Лозница, Мишар. Ређају се тако јуначки подвизи, израњају из гусала осећања гнева, насиља, жеље за победом тврда срца и скамењене сузе негде на дну очију када на бојном пољу остане муж, девер, брат. У приликама када је живот постао немогућ, када пламен и јаук захвати народ јавља се мисао о борби. Сила је јака, али нада је јача, а онда из дна срца одјекне повик и пољима потекне крв, топла, свежа, дата у име наде и слободе. И настављамо тим путем. Ту негде из пера и гусала јављају се: Бирчанин Илија, Алекса Ненадовић, Војвода Вујица, Чупић Стојан, а уз њих поносно јаше Краљевић Марко и носи савете мајке Јевросиме. Мајка Југовића тврда срца корача ка белом двору где је дочекују сузе, лелек и јауци. Знала је она да рођењем синова мора утопити срце, јер су они били деца земље коју је требало бранити. Сви они својим јунаштвом и малобројном војском побеђују много јачег непријатеља, не боје се смрти, стрељају очима и поносно одлазе путем у смрт носећи барјаке у рукама и наду у сутра у својим срцима. Знале су мајке. и када су им мушке узимали животе, гробови синова оних малих и великих, светлост су поколења.

У мени данас тече крв предака јуначких и грубих, мученика старих и из песме, приче, мача и пера одзвањају њихове речи: "Веруј и моли, пати и ћути, воли своју земљу и свој језици са пута предака не скрећи!"

Лука Илијев

Електротехничка школа "Михајло Пупин", Нови Сад
Ментор: Проф. Весна Пругић Милеуснић

ШЕЋЊА КРОЗ ВРТ

Љубиш ли латице ружа које данима спавају на земљи? Осећаш ли мирис свеже липе која се хвали својим крошњама? Видиш ли птице које срећно певуше док старац пролази стазом, од ветра шубара жели побећи са његове главе. Да ли се запиташ шта је том старцу у глави? Да ли му смета ветар? Стојиш крај прозора чекајући капљице суза. Изађи испред, прати кораке старца, пробај да ухватиш капљице које ће се истог трена истопити.

Да ли знаш да корачаш као старац, да ли му боре одају године? Његова душа има исти облик, боре се у њему не виде. Зато у његовим очима можеш прочитати приче, мораш научити како волети земљу без имало гадости. Корачај по пукотинама са великом пажњом. Земља крије тајне, трпи кораке, сви је газе, она не плаче, плаво небо сеје кишу, храни земљу по којој ходаш. Угледај онај мали камен са малом пукотином, а затим велики камен са малим рупицама, да ли видиш разлику? Шта мислиш који је камен јачи? Онај мањи.

Људи често побегну од проблема, тражећи нови проблем. А да то уопште не схватају. Свако има свој кофер који увек вуче са собом. Али зашто су ти кофери терет? Зашто их морамо носити? Која је суштина? Зар нам срећа није довољна? Како препознати мудрог човека? Препозначеш га тако што ћеш га видети у лошој и доброј ситуацији. Ако је у обе ситуације срећан знај да је то мудар човек ког је добро саслушати. Јанкове речи су увек имале смисла. Јанко је један пензионер из моје улице који целога живота је срећан, човек који је бесплатно делио позитивну енергију, неки људи су у многоме били негативни да их је та бесконачна енергија одбијала. Ти зидови су се градили деценијама. Ми смо неуништива енергија, тужно је што верујемо да све можемо уништити у секунди, ми верујемо у то, али то није истина.

Пркосимо природи, земљи, киши, Сунцу, љубави, животу... Кад те страх ухвати око врата не знаш да дишеш, тражиш помоћ, али не знаш коме да се обратиш. Сећам се једне приће коју ми је такође Јанко испричао, у то време нисам је могао схватити у потпуности, био сам убеђен да је он само један од оних људи у годинама. Прича долази из једног краљевства. Један млади Принц без искуства, и пажње. Жељан успеха и славе, коју није градио као његов отац. Младић кога је красила раскош, злато, круна... Надменог темпера-

ОГЛЕДАЛО

мента имао је велики проблем. У њему је растао гнев... Временом је постајао лењ, његов отац је корачао у дубоке године без права на повратак. Како му је време све брже клизило низ дланове, он је све више бринуо за будућност државе, и првенствено свог сина јединца. Младић је толико био лењ да је умео да се излежава данима, у златној свили, обојеном у индијским бојама. Младић коме је било тешко да користи златну виљушку. Очајни краљ је покушавао да стави тачку на цео тај проблем.

Сасвим случајно док је путовао у суседни град, наишао је на једног мудрца. Човек у црном капуту, са капом која је скривала његово изгужвано лице, само је дуга брада одавала године. Наредио је да зауставе кочије, и позвао тог тајанственог странца. Разменили су пар речи и схватио је да му једино он може помоћи! Старцу је било задовољство да помогне још некоме. Била је то тиха ватра која је потпаривала смисао његовог живота. Кроз неколико дана су стигли у дворца, а затим се срео са лењим младићем. Одмах му је препоручио да прошећају кроз врт. Уследио је младићев дубок уздах, али поглед његовог оца је променио одлуку и убрзо је кренуо да корача за тајанственим старцем. За неколико минута, принцу дугих попут вечности, стигли су у раскошни врт. Необавезно су причали, а затим, старац га је зауставио и рекао: „Видиш ли онај млади жбун. " Младћ самоуверено рече: „Видим!"

Срацац је захтевао од младића да га исчупа, што је младић без много муке и учинио. „Је ли било тешко?" - рече старац. „Ни мало. " - одговори поносно младић. Тако су наставили шетати кроз врт. А затим старац рече принцу: „Видиш онај стари храст грбавих грана?" на шта је младић потврдно климнуо главом. „Иди и уради исто као што си први пут урадио!" Принц се мучио сатима да исчупа стари храст, али му није полазило за руком. Онако љуто брекну на старца: „ Што ме мучиш, зар не видиш да је немогуће исчупати овај храст!" На то рече старац: „ Лењост је болест, колоко ког запостављаш то зло, оно ће стварати веће и јаче корене, а затим их никада нећеш моћи пресећи. "

Од болести се бежи док је још увек млада, природа ти даје шансу и зато је испоштуј.

Амер Кајовић

Пријепољска гимназија Пријепоље

Ментор: проф. Ивана Стељић

ΟΓΛΕΔΑΛΟ
